

[Forsvarsministeren]

derrette kystbevogtningen og afvente nærmere anvisninger.

Af den svenske kystbevogtnings operative retningslinjer fremgår, at særligt uddannede specialisthold vil blive sat om bord på fiskerfartøjet på forberedte ankerpladser, og at eventuelle gasbomber herfra vil blive bragt i land. Det er fra svensk side forudset, at dette kun vil ske for lejlighedsvis opfiskninger, og at planerne vil være vanskelige at følge, såfremt der er tale om hyppige opfiskninger. Der stilles efter det oplyste ikke i Sverige krav om en konkret vurdering af faren i hvert enkelt tilfælde, og bortset fra Forbundsrepublikken Tyskland og Sverige har ingen af de øvrige nationer oplyst, om man på land har faciliteter til deponering og destruktion af opfisket gas og ammunition. Alene Forbundsrepublikken Tyskland har et særligt anlæg til destruktion af gasammunition. Det er dog ikke beregnet til opfisket gasammunition, men til destruktion af den ammunition, der findes på land i området ved Munster.

Med hensyn til samarbejdet med andre nationer kan jeg oplyse, at det vesttyske forsvar, som efter det foreliggende har det eneste anlæg i Europa til destruktion af krigsgas, i forlængelse af kontakter tilbage fra januar 1984 senest i januar 1985 har meddelt, at kapaciteten på anlægget i Munster er begrænset, og at forbundsværnet har forpligtet sig til så hurtigt som muligt at destruere den gasammunition, der har været oplagret i Munster i årevis.

Forsvarets kontakt med forbundsværnet udmøntede sig i juni 1985 i, at der blev underskrevet en aftale mellem de to forsvarsministerier om vesttysk bistand i sagen. Ekspertter fra forbundsværnet har i øvrigt siden december 1984 bistået forsvaret med rådgivning om og vejledning i behandling af gasammunition. Ekspertter har således flere gange været på besøg på Bornholm, ligesom der har været flere danske besøg på anlægget i Munster. Der er herudover udvekslet en lang række oplysninger og erfaringer, og der imødeses yderligere drøftelser med tyskerne.

Endelig har miljøministeren her i efteråret 1985 i forlængelse af de drøftelser, forsvaret havde med svenske myndigheder i vinter, taget kontakt til sin svenske modpart om samarbejde om bortskaffelse af gasammunition.

on. Noget konkret resultat foreligger endnu ikke.

Skal jeg afslutningsvis skitsere en videre handlingsplan vedrørende nyopfisket gasammunition, må det første skridt være en afklaring af, hvilken betydning gasammunitionen i havet har for havmiljøet. Såfremt det viser sig, at der er uacceptable risici forbundet med den dumpede gasammunition, bør der søges en international løsning.

Forsvaret overvejer endvidere yderligere undersøgelser af farligheden af nyopfisket gasammunition.

Hvis ikke de øvrige lande, hvis fiskere også udsættes for faren ved opfiskning af gasammunition, ønsker at løse problemet, kan vi i Danmark se os henvist til at overveje en rent dansk løsning, og her er det regeringens umiddelbare opfattelse, at det næppe kan være ønskeligt at lave permanente deponeringer på land og dermed bare overlade problemerne til vores efterkommere.

Det eneste land i Europa, der som nævnt hidtil har bygget destruktionsanlæg, er Vesttyskland, og anledningen hertil var en anden, end den vil være i Danmark. Et anlæg som det tyske vil i dag skønsmæssigt koste mellem 100 og 200 mill. kr. i anlæg og årligt ca. 30 mill. kr. i drift. Det tyske anlæg er først og fremmest dimensioneret ud fra hensynet til sikkerheden for betjeningspersonel og de omkringboende og dernæst ud fra hensynet til miljøet. Kapaciteten har således ikke været afgørende ved konstruktionen. Det skal også tilføjes, at det tyske anlæg er beregnet til den gasammunition, der ligger i området lige ved fabrikken, og der er således normalt ikke tale om at transportere gasammunition gennem bebyggede områder til fabrikken.

Ved et eventuelt dansk destruktionsanlæg bør man heller ikke gå på kompromis med sikkerheden, men samtidig bør kapaciteten dog ses i sammenhæng med, at der kun opfiskes de nævnte 1-2 t om året ud af de ca. 50.000 t eller i hvert fald op mod 50.000 t, der ligger i Østersøen. Så kan man jo selv regne ud, hvornår problemet vil være løst, og hvilken betydning det i øvrigt måtte have for havmiljøet.

Jeg skal helt undlade her at pege på, hvilke vanskeligheder der naturligvis ville være ved at udpege det område, hvor et sådant anlæg og et eventuelt tilhørende havneanlæg skulle placeres, men indtil de ovennævnte